

поченж да прѣгледва черковны-ты бравы, нѣ тѣй хытро, щото никои не можеше да го забѣлѣжи. Въ сѣщо-то время разгледваше высотж-тж на прозорцы-ты и извѣтрѣ и извѣнѣ и тѣхны-ты желѣзны решетки. Още по-късно спираше ся до врата-та, насланияше ся на тѣхъ, и исподъ широкий си огрътачъ, кой-то носяше зарадъ зимно-то врѣмя, опытваше ключове въ бравж-тж. Опытва и на главны-ты и на малкы-ты врата. Нѣколко дни откакъ тѣй безуспѣшно опытва, найде единъ ключъ, съ кой-то лесно обѣрнѣ и на дѣсно и на лѣво, па рѣче въ себе си:

— Тоа е!

Тоа бѣ ключъ-тѣ изъ Клисарницж-тж.

И тоа вечеръ, слѣдъ вечернѣж-тж, клисаръ-тѣ затвараѣщиць черквж-тж, ако да бѣ погледнѣлъ въ тъмныя жгълъ, издади стѣла, съгледалъ бы челоуѣка, дѣ ся е снишилъ, па нито дышаше, ала клисаръ-тѣ не разгледа; той затвори черквж-тж и отиде. И Ясень останѣ самъ.

Испърво му ся видѣ страшно. Първъ пѣтъ прѣвъ живота си ся найде самъ нощѣ, подъ черковно-то кубе. Прѣдъ иконж-тж на Св. Димитрія гореше кандило и фѣрляше около себе блѣднѣ, сѣмнителнѣ свѣтлость, коя-то повече-то ся свѣтулкаше, а не свѣтеше.

Ясеню дойде страшно. Той бѣ безстрашливъ; нѣ въ това врѣмя на ревностиж-тж вѣрж и на голѣмы-ты прѣдразждѣцы и най-голѣма-та безстрашливость падаше прѣдъ величѣ-то на Божій домъ, глухъ и тыхъ въ срѣдъ нощъ. Нашъ-тѣ юнакъ сѣдѣше въ своя жгълъ, кланяше ся и тыхо Богу ся молеше. Само отдалѣчь погледваше на иконж-тж св. Димитрія.

Ясень дойде да ся споразумѣ лично съ чудотвореца. Той знаеше, до дѣ сж достигнѣли священници-ти подъ